

A close-up portrait of Demi Moore with long, dark hair, smiling warmly. She is wearing a light-colored, possibly white, collared shirt. The background is a plain, light color.

DEMI
MOORE

Kívül-belül

– Memoár

DEMI MOORE

DEMI
MOORE

Kívül-belül
– Memoár

Könyvmolyképző Kiadó, 2021

*Édesanyámnak, lányaimnak
és egyszer majd az ő lányaiknak is.*

Dzsaláladdín Rúmi

A fogadó ház

Az emberi lény, mint egy fogadóház
Minden reggel más vendéget vár.

Az öröm, a szomorúság és a
Hitványság
Gyakori vendégek,
De nagy ritkán a tudatosság is betéved.

Fogadd be őket szívesen
Még ha a fájdalom is durván bedörget,
Adj neki helyet,
Hisz ő is a te vendéged,
Fogadd be őket szívesen,
Mert új örömeket hoznak neked.

A szégyenkezés, a rosszindulat,
Borús gondolatok.

Szívéllyel fogadd őket úgyszintén,
Légy hálás mindegyiknek,
Mert mindnyájan Istentől jönnek.

ford. Simon Imre

ELŐSZÓ

Ugyanaz a kérdés zakatolt a fejemben újra meg újra: *hogyan jutottam idáig?*

Egyedül voltam az üresen kongó házban, ahol valaha boldog házasként éltem – és amit folyton bővítettünk, mert több gyerekem volt, mint szobánk. Majdnem ötvenévesen. A férjem, akit életem szerelmének hittem, megcsalt, majd úgy döntött, hogy nincs kedve dolgozni a házasságunkon. A gyerekeim szóba sem álltak velem: se egy szülinapi köszöntés, se egy „Boldog karácsonyt!” üzenet. Semmi. Az édesapjuk, akire éveken át barátként támaszkodhattam, mostanra nyomtalanul eltűnt az életemből. A karrierem, amit kínkeserves munkával építgettem tizenhat éves korom óta – azóta, hogy elköltöztem anyámtól –, most parkolópályára került, vagy talán már búcsút is inthetek neki. Minden, amihez valaha is ragaszkodtam – beleértve az egészségemet is –, cserben hagyott. Hasogató fejfájások törtek rám, és ijesztő mértékben kezdett fogyni a testsúlyom is. Pontosan úgy éreztem magam, mint ahogy kinéztem: megsemmisülve.

Élet ez így? – tűnődtem magamban. – Mert ha igen, akkor én végeztem. Fogalmam sincs, mit keresek még itt.

Árnyékként lebegtem át a napjaimon, tettem, amit kellett: megettettem a kutyákat, válaszoltam a telefonhívásokra. Az egyik barátomnak

szülinapja volt, és páran átjöttek hozzám. Azt csináltam, amit a többiek: a süllyesztett kanapémon lazulva szippantottam egy kis nevetőgázt, és amikor beütött a cucc, rászívtam egy slukk szintetikus füvet, amit – nagyon találóan – Diablónak hívtak.

A következő kép, amire emlékszem, hogy minden összefolyik előttem, és felülről látom magamat. Örvénylő színek közepette, lebegve szakadtam el a testemtől. Úgy éreztem, talán eljött a lehetőség: most végre magam mögött hagyhatom az életemet átható fájdalmat és szégyent. A fejfájás, az összetört szívem sajgása, a bukás keserősége – anyaként, feleségként és nőként – egyszerűen a semmibe veszne.

De az a kérdés még mindig ott zakatolt a fejemben: *hogyan jutottam idáig?* A felnőtt életem minden sikerén és szerencsésén túl. A rengeteg kényszerű menekülés után, hogy túléljem a saját gyerekkoromat. Egy tündérmeseként induló házasság után egy olyan férfi oldalán, akinek elsőként próbáltam meg felfedni a teljes valómat. És mindazok után, hogy végre-valahára megbékéltem a testemmel: nem sanyargattam, nem éheztettem tovább, és beszüntettem az önmagammal folytatott állóháborút, amelyben az étel volt a fegyverem. És legfőképp azután, hogy felneveltem három lányt és minden lehetségeset megtettem, hogy olyan anyává válhassak, amilyen nekem soha nem adatott meg. Tényleg hiábavaló lett volna mindez a küzdelem?

Egyszer csak újra a saját testemben találtam magamat. Rángatózva hevertem a földön. Hallottam, hogy valaki ezt kiáltja:

– Hívjatok mentőt!

Ordítva tiltakoztam.

– Ne!

Tudtam, mi jönne ezután: mentő, majd a lesifotósok és végül a *TMZ* címlapsztória: „Demi Moore-t bedrogozva szállították kórházba”. De hiába, minden úgy történt, ahogy megjósoltam. Egy valamire viszont nem számítottam. Egy emberöltőnyi menekülés

után úgy döntöttem, most végre megállok, és szembenézek önmagammal. Sok mindent csináltam ötven év alatt, de nem tudom, hogy tényleg meg is tapasztaltam-e azt a rengeteg mindent, mivel az idő java részében alig voltam jelen. Talán félttem is jelen lenni a saját életemben. Meg voltam győződve róla, hogy nem érdemlem meg a jót, miközben hisztérikusan kapkodva próbáltam helyrehozni a rosszat.

Szóval, hogyan is jutottam idáig? Ez itt az én történetem.

1. RÉSZ

MENEKÜLÉS

1. FEJEZET

Lehet, hogy furcsán hangzik, de ötévesen a kaliforniai Merced város kórházában eltöltött időt majdhogynem csodálatosnak éltem meg. Tökéletes kényelemben éreztem magamat, ahogy az ágyban ülve a puha, rózsaszín gyapjú hálóingemben a napi látogatók – orvosok, nővérek és a szüleim – érkezését vártam. Két hete voltam bent, amikor eldöntöttem, hogy én leszek a legeslegjobb páciens, akit valaha láttak. Abban a tiszta, fényes kórteremben úgy tűnt, hogy a legjobb kezekben vagyok: valódi felnőttek gondoskodtak róla, hogy a kórházban kiszámítható rendben teljenek a napok. (Akkoriban még csodálat lengte körbe az orvosok és nővérek munkáját. Mindenki tisztelettel tekintett rájuk, és kivételes kegynek számított, ha a körükben lehetél.) Mindennek volt értelme, én pedig élveztem, hogy létezik olyan magatartásforma, amelynek következtében kiszámítható válaszreakciókra számíthatok.

Egy életveszélyes tünetegyüttessel, egy nefrózis nevű vesebetegséggel kerültem kórházba, amiről akkoriban alig lehetett tudni valamit. Majdnem kizárólag csak férfiaknál vizsgálták mélyebben – ha egyáltalán vizsgálták. Alapjában véve ez egy vizeletmegtartással kapcsolatos betegség, amely során a kiválasztó szervrendszer nem teszi a dolgát. Emlékszem, mennyire megrémültem a duzzadt

nemiszerveim látványától, és emlékszem a páni félelemre is anyám arcán, amikor megmutattam neki. Azonnal beültetett az autóba, és rohantunk a kórházba, ahol végül három egész hónapot töltöttem.

A nagynéném negyedik osztályban tanított, és rávette az egész osztályt, hogy készítsenek nekem zsírkrétával és filctollal rajzolt üdvözlőlapokat. A szüleim még aznap délután be is hozták nekem a kórházba. Izgalomba jöttem ennyi figyelem láttán. Hogy idősebb gyerekek tüntessenek ki az érdeklődésükkel... Ráadásul olyanok, akiket nem is ismerek... De abban a pillanatban elpárolgott a jókedvem, amikor az élénk színekben pompázó üdvözlőlapokról a szüleim arcára tévedt a tekintetem. Akkor éreztem először a félelmüket: hogy talán nem élem túl a dolgot.

Átnyúltam az ágyon, és megsimítottam anyám kezét, majd így szóltam:

– Minden rendben lesz, anyu!

Ő maga is gyerek volt még. Huszonhárom éves.

Anyám, Virginia King, alig negyvenöt kilós kamasz volt, amikor terhes lett velem nem sokkal érettségi után az új-mexikói Roswell városában. Tényleg nem volt több egy kislánynál. Kilenc órán keresztül vajúdott, majd az utolsó pillanatban mégis kiütötték – pár pillanattal azelőtt, hogy a világra jöttem. Egyikünknek sem volt a legideálisabb kezdeti kötődési élmény, annyi biztos.

Lényének egy része nagyon messze állt a valóságtól, ami azt jelentette, hogy mindig képes volt rendhagyó módon kreatívan gondolkodni. Szegény családból származott, de a tudata nem volt szegénységre hangolva: egyszerűen nem tudott nincstelen ember módjára gondolkodni. Mindig a legjobbat akarta nekünk: soha nem engedett be egyetlen tucatmárkát sem a házba, legyen szó gabonapehelyről, mogyorókrémről vagy öblítőről. Nagylelkű, nyíltszívű és befogadó volt mindenkivel, mindig akadt hely még egy ember számára a vacsoraasztalnál. Mindezek mellett könnyed magabiztosság lengte körül, és fittyet hányt a szabályokra.

Már gyerekként is tisztában voltam vele, hogy Ginny kilóg a sorból. Egyáltalán nem viselkedett úgy, mint a többi anyuka. Máig előttem van, ahogy iskolába visz minket autóval: egyik kezében cigaretta, a másikkal pedig – hibátlan mozdulatokkal – sminkeli magát anélkül, hogy akár egyetlen pillantást is vetne a tükörbe. Jó alakja és sportos testalkata volt, amihez csak hozzátett, hogy vízi-mentőként dolgozott a Bottomless Lakes Nemzeti Parkban Roswell mellett. Mindezek mellett pedig feltűnően vonzó jelenség volt fénylő kék szemmel, halvány bőrrel és sötét hajjal. Jöhetett bármi, ő mindig adott a megjelenésére: a nagymamámhoz tett éves látogatásaink alkalmával például képes volt megállítani az apámat az út háromnegyedénél, csak hogy rendesen be tudja tenni a csavarókat a hajába, hogy pont addigra legyen tökéletes a frizurája, mire beérünk a városba. (Kozmetikusnak tanult, de végül soha nem dolgozott a szakmájában.) Nem követte megszállottan a divatot, de pontosan tudta, hogy kell úgy megjelenni, hogy kihangsúlyozza a természetes vonzerejét. Tudta, mit vegyen le a polcról. Mindig a legvonzóbb, csillogó termékeket vette meg – az én nevemet is egy kozmetikai márka ihlette.

Apámmal együtt igézően energikus párt alkottak, és mindig tudták, hogyan érezzék jól magukat, így a többi pár csak úgy tolongott a társaságukért. Apám, Danny Guynes alig egy évvel volt idősebb anyámnál. Tekintetében mindig ott bujkált valamiféle hamiskás csínytevés szikrája, amitől örökké az volt az érzésed, hogy titkol valamit. Valami olyat, amibe mindenképp szeretnéd, ha beavatna. Gyönyörűen ívelt szája volt, csillogóan fehér fogsora és olívaszín bőre – tisztára, mintha Tiger Woods latino hasonmása lett volna. Elbűvölő hazardőr csirkefogó volt hihetetlen humorérzékkel. Nem az unalmas fajta. Az a fajta pasi, aki mindig a szakadék szélén táncol, és aki mindig megússza valahogy. Kakaskodó férfiaság lengte körül, és örökké versengett az ikertestvérével, aki magasabb és erősebb is volt nála, és aki még a tengerészgyalogsághoz

is beállt, ahonnan apámat elutasították, mivel fél szemére kancsal volt csakúgy, mint én. Számomra ez kettőnk kivételes, meghitt kis dolga volt: úgy éreztem, ez azt jelenti, hogy mindketten hasonlóan nézünk a világra.

Ő és az ikerbátyja voltak a legidősebbek a kilenc gyerek közül. A Puerto Ricóból származó édesanyja viselte a gondomat egy kis ideig, amikor még csecsemő voltam. Kétéves koromban halt meg. Az apja ír és walesi felmenőkkel rendelkezett, a légierőnél volt szakács és mindemellett iszonyat alkoholista. Velünk lakott, amikor én még csak kisgyerek voltam, és dereng pár emlék, hogy anyám nem hajlandó egyedül hagyni velem a fürdőszobában. Később a szexuális zaklatás témaköréről is pusmogtak velem kapcsolatban. Apám csakúgy, mint én, egy titkokkal teli háztartásban nőtt fel.

Danny egy évvel korábban érettségizett le a roswelli gimiben, mint Ginny, akin erőt vett a bizonytalanság, amikor apám megkezdte a főiskolai tanulmányait Pennsylvaniában. A helyzeten nem segített, hogy időközben kiderült, apámnak női „lakótársa” van. Anyám azt tette, amit aztán a kapcsolatukon keresztül mindig, akárhányszor fenyegetve érezte magát a pozíciójában: gyorsan elkezdett randizgatni valaki mással, hogy féltékennyé tegye apámat. Össze is jött Charlie Harmonnal, egy jóvágású tűzoltóval, akinek a családja akkoriban költözött el Texasból Új-Mexikóba. Még hozzá is ment, bár a frigy elég rövid lélegzetvételűre sikeredett, tekintve, hogy a kis kihágás elérte a kívánt célt: apám fejvesztve rohant vissza Ginnyhez, aki azon melegében el is vált Charlie-tól. A szüleim végül 1962 februárjában házasodtak össze, kilenc hónapra rá pedig megszülettem én. Legalábbis akkor még így tudtam.

Amikor az emberek Roswellről hallanak, mindenkinek a kis zöld földönkívüliek ugranak be, nálunk viszont soha egyetlen szó sem esett ufókról. Kora gyerekkorom Roswellje katonai város volt az

Egyesült Államok legnagyobb repülőgép-leszállópályájával a Walker Légierőbázison, ami egyben pótleszállópályaként is működött a visszatérő űrsiklóknak. Emellett voltak még nálunk pekándió-ültetvények, lucernaföldek, egy tűzijáték-szaküzlet, egy húsfeldolgozó üzem és egy Levi's farmergyár is. Beleivódtunk a város vérkeringésébe, és a helyi közösség meghatározó részévé váltunk. A család-jaink is összefonódtak, olyannyira, hogy DeAnna unokatestvérem egyben a nagynéném is. (DeAnna anyám unokahúga, aki később apám legfiatalabb öccséhez ment feleségül.)

Anyámnak volt egy sokkal fiatalabb húga, Charlene – mi csak Chocnak becéztük –, aki benne volt a gimi cheerleadercsapatában. Ginny magára vállalta a gardedám szerepet, én pedig ezzel a csapat miniatűr kabalájává léptem elő. Volt, hogy az egész csapatot becsempészte az autósmoziba úgy, hogy mindenki kuncogva kuporgott az autója csomagtartójában, én pedig úgy éreztem, egy vagyok a nagylányok közül, bennfentes az összes stiklijükben. Ugyanolyan egyenruhát kaptam, mint ők, Ginny pedig belötte a hajamat. Az iskolai összejöveteleken én voltam a fellépés végén a meglepetés: kifutottam a kis babakék hacukámban a záró formáció végére, amit én fejeztem be a többiek által betanított mozdulattal, egy ünnepélyes és kacér tisztelgéssel. Akkor éreztem rá életemben először az előadóművészet ízére. Minden pillanatát imádtam. Mindemellett azt is nagyon jó volt látni, hogy boldoggá tettem anyámat.

Akkoriban apám a roswelli napilap hirdetési osztályán dolgozott. Reggelente otthagya anyámat egy doboz cigarettával és egy egydollárossal, amiből vett magának a sarki boltban egy jó nagy üveg Pepsit, amit aztán a nap folyamán nagy műgonddal, apró kortyokban iszogatótt. Apám megszállottan hajtotta a sikert: keményen dolgozott, majd ugyanolyan intenzitással engedte el a dolgokat. Néha kicsit talán túl intenzíven is. Az egyik nagybátyámmal jártak tivornyázni, és sajnos náluk az ivászat valahogy mindig verkedésbe torkollott. (Ne felejtjük el: alig voltak még húszévesek!)

Nem volt szokatlan, hogy apám egész komoly sérülésekkel tért haza. Imádott verekedni, és imádta nézni azt is, ahogyan mások verekednek. Amikor kicsi voltam – talán kissé túl kicsi is az ilyesmihez –, apám rendszeresen elvitt magával helyi bokszmeccsekre. Emlékszem, úgy hároméves lehettem, és egy széken állva kukucs-káltam be a ringbe, amikor megkérdeztem apát:

– Melyik színű rövidnadrágnak szurkolunk?

Az apa-lánya minőségi időtöltés nálunk abban merült ki, hogy néztük, ahogy két pasas laposra veri egymást.

Mindkét szülőm hadilábon állt az igazsággal, de azt hiszem, apám konkrétan élvezetét lelte benne, ha sikerült valakit rászednie. Például amikor elment, hogy befizessen egy csekket, lazán megkérdezte a kasszánál ülő embert.

– Fej vagy írás? Játsszuk meg: dupla vagy semmi!

Soha nem tudta meghazudtolni a hazardjátékos énjét. Meg akart úszni mindent, amit csak lehetett. Akkor még nem tudtam így megfogalmazni, de a meggondolatlan forrófejűsége mindig is szorongással töltött el. Folyton készenlétben álltam – ugrásra készen –, hátha valakit előnt a méreg. Van egy halvány emlékképem, úgy négyéves lehettem: egy férfi dörömböl a házunk ajtaján, én pedig iszonyúan meg vagyok rémülve, mivel fogalmam sincs, hogy mi és miért történik, egyszerűen csak érzékelem a tapintható félelmet az otthonunkban. Valószínűleg apám verhetett át a pasast. Vagy lehet, hogy lefeküdt a feleségével.

Majdnem öt voltam, amikor megszületett az öcsém, Morgan. Azon nyomban felébredt bennem a védelmező ösztön. Mindig is én voltam az erősebb kettőnk közül. Mára már jókötésű, erős férfi a maga százkilencven centijével, de kiskorában picinek számított, és olyan szép volt, hogy mindenki kislánynak nézte. Nyűgös kisgyerekek volt, anyám pedig folyton kényeztette.

– Csak járj a baba kedvében! – dudorászta anyám folyton a viszsztatérrő refrént.

Emlékszem, Toledóba mentünk a nagynénémhez. Morgan úgy kétéves lehetett. A rettentő hosszú autótút során a szüleim hátraadtak nekem egy üveg sört, amit lassan, kortyonként kellett belediktálnom Morganbe. Mint ahogy egy cumisüvegnyi tejet etet meg az ember egy csecsemővel. Nem is kell mondanom, hogy mire kiszálltunk a kocsiból, Morgan már nem üvöltött.

Egy szóval sem állítom, hogy én voltam a legtokéletesebb nővér, mert azért lássuk be, nem erre vall, hogy Morgan általam kieszelt beceneve „Segglyuk” volt. (Az egyik legkedveltebb kínzási módszerem az volt, hogy lefogtam, belepukiztam a tenyerembe, majd a markommal befogtam az orrát.) Ettől függetlenül már nagyon korán tisztában voltam azzal, hogy vigyáznom kell rá. Igazából mindkettőnkért nekem kellett felelősséget vállalnom, mivel a szüleink nem voltak azok a kiköpött féltve óvó típusok. Egyszer, amikor Morgan olyan három- vagy négyéves forma lehetett, a kanapé hát támláján állva kukucskált ki az ablakon, majd ugrálni kezdett, én pedig emlékszem, hogy még figyelmeztettem is anyát.

– Le fog esni és baja lesz!

Nyilván így is történt. Hiába próbáltam elkapni, túl kicsi voltam még hozzá. Sikerült valahogy megtörnöm az esés lendületét, de azt már nem tudtam megakadályozni, hogy beverje a fejét a dohányzóasztal sarkába. Persze azon nyomban szét is repedt a bőre. Ezután akár egy filmjelenetben, anya felugrott és felkiáltott.

– Ne mozduljatok!

Törülközőbe csavarta Morgan vérző fejét, és már rohantunk is a kórházba. Betörte a fejét, és hiába öltötték össze a sebet azonnal, sokáig úgy nézett ki, mint Frankenstein szörnyetege.

Nem sokkal azután, hogy Morgan megszületett, Roswellből Kaliforniába költöztünk, ami csak az első volt a sok ezután következő költözésből, amelyek rányomták a bélyeget az egész gyerekkoromra. Anyám rájött, hogy apámnak viszonya van valakivel, így azt tette, amit az anyja tett olyankor, amikor a férje mással hetyegett:

eltávolította az említett személyt a „problémától”. Nem tűnt úgy, hogy a családom nőtagjainak valaha is leesett volna, hogy ha a költözéskor magaddal viszed a csalfa férjedet, akkor nagy valószínűséggel csak magaddal hurcolod a problémát is veled együtt, menj bárhová.

A legtöbb embernek nagy dolog a költözés. Az a rengeteg változás: új lakóhelyet kell találni; foggal-körömmel kialakítani egy új életritmust; új orvost, ruhatisztítót és élelmiszerboltot találni, és akkor még nem beszéltünk arról, hogy a gyerekeknek be kell szokniuk az új suliba, ki kell tapasztalni, hogy jár az iskolabusz – hogy csak egy pár dolgot említsek. Rengeteg fejtörést, előkészületet és tervezést igényel egy költözés.

Hát, nálunk viszont nem így volt. Az öcsémel úgy számoltuk, hogy évente legalább két iskolába jártunk, de előfordult, hogy többbe is. Csak sokkal később jöttem rá, hogy mások számára ez nem volt megszokott. El sem tudom képzelni, milyen érzés lehet, amikor olyanokról hallok, hogy egyeseknek óvoda óta meglévő baráti köre van.

A szüleink nem igazán tompították a költözéssel járó feszültséget. Volt egy egyre feszítőbbé váló érzésem, hogy valami készül, hogy formálódik egy terv, majd egyszer csak arra eszméltünk, hogy úton vagyunk a szüleink egyik barnás árnyalatú járgányában, amiből az évek során jó pár megfordult alattunk: költöztünk a rozsdaszínű Maverickben, a barna Pintóban és a bézs Ford Falconban is. (Mindegyik autót vadonatújan vettük, kivéve apám féltve őrzött 55-ös, babakék Chevy Bel Airjét.) Gyakran tálalták úgy a költözést, mint valami szükséges lépést: apa olyan jól dolgozik – amúgy valóban nagyon jó munkaerő volt –, hogy szükség van rá egy másik újságnál egy másik városban. Nekünk pedig az volt a dolgunk, hogy támogassuk. Ezekben a korai években még egyáltalán nem érződött nagy dolognak vagy nehézségnek a költözés, mi így éltünk.

Tizenegy éves koromban másodszer is kórházba kerültem a vesém miatt. A véletlennek köszönhető vagy sem, de pontosan azután történt, hogy fény derült apám egy újabb félrelépésére. Akkor még nyilván semmiféle szavakba önthető fogalmam nem volt arról, hogy apám házasságtörést követ el, de mégsem tudok szabadulni a gondolattól, hogy a vesegyulladásom kiújulása nem testi leképződése volt-e az otthoni helyzetre adott lelki reakciónak. A rám irányuló aggódó figyelem nem volt több, mint átmeneti figyelem-elterelés, de legalább egy időre visszakerült a fókusz a családkra.

A sors fintora, hogy akkoriban szokatlanul stabil életet éltünk: pár évvel azelőtt költöztünk vissza Roswellbe, ami olyan volt, mint ha hazatértünk volna. Egy háromszobás, aranyos kis vidéki házban éltünk, ahol kaptam saját szobát rózsaszín baldachinos ágygal és hozzáillő ágytakaróval. Morgan apám öccsével, George-dzsal osztott a szobáján. (George ötéves korom óta velünk élt. A nagy vándoréletem élő szüleim habozás nélkül magukhoz vették, amikor meghalt az apai nagyanyám, és George nem tudott hova menni. Mindig is olyan volt nekem, mint egy báty.) Összebarátkoztunk a szembeszomszéd négy gyerekével, és megállás nélkül valamelyikünk házában lógtunk. Az volt az első alkalom, hogy elég hosszú időt töltöttünk el valahol ahhoz, hogy olyan barátság születhessen, amire konkrétan emlékszem is.

Egyik nap az iskolából hazajövet furcsa melegség járta át a testemet. A hasamon és az arcomon egyre feszesebbé vált a bőr. Berothantam a fürdőszobába, és már toltam is le a nadrágomat, hogy ellenőrizsem a „nunci-puncim”, de ez alkalommal már nemcsak az, hanem mindenem feldagadt.

A roswelli Szent Mária Katolikus Kórházban apácák vettek körül. Gyorsan visszarázódtam az ismerős ritmusba: vizeletmennyiség-mérés, napi két vérvétel. Ez még azelőtt volt, hogy feltalálták volna azokat a kis műanyag branülöket, így minden egyes alkalommal új tűt szúrtak a vénámba. De hiába a sok szurkálás és piszkálás,

teljesen kiegyensúlyozott voltam, mert tudtam, hogy a gondomat viselik.

Merő véletlenségből úgy alakult, hogy Morgant ugyanakkor operálták egy sérvvel, úgyhogy egy kórterembe tettek minket. Én voltam a kórházi élet szakértője, és amúgy is én voltam a nagyobb kettőnk közül, ezért abban a szobában én voltam a főnök. (Azon azért összekaptunk párszor, hogy mit nézzünk a tévében – és ez még a távirányító kora előtt volt –, így ha csatornát akartunk váltani, be kellett hívnunk egy apácát. Morgant hidegen hagyta a dolog – csak hatéves volt –, én viszont komolyan aggódtam, hogy elveszítem a világ legjobb páciense címet. Amikor az öcsém jobban lett, nem ütött szíven, hogy haza kell mennie.)

Még akkor is rendszeresen vizeletvizsgálatokra kellett járnom, amikor már visszamehettem a suliba. Rendszeresen kihívtak az igazgatói irodába akár az órák alatt is, hogy megbizonyosodjanak róla, hogy megettem a tízórait. Annyira fel voltam puffadva a szteroidoktól, hogy az egyik osztálytársam megkérdezte tőlem, Demi húga vagyok-e. Nyoma sem volt a kórházban érzett kivételezett státusznak: szégyenkeztem és úgy gondoltam, kilógok a sorból. Nem akartam, hogy így lássanak az emberek.

Nem csoda, hogy megkönnyebbültem, amikor a szüleim bejelentették: újra költözünk. Mint ahogy később rájöttem, anyám talált egy szál vörös fanszört apám alsónadrágjában, amikor a mosást intézte, majd miután mindketten kiadták a dühüket, arra az elkerülhetetlen következtetésre jutottak, hogy egy dolgot tehetünk csak: költözünk. Ezúttal messzebb mentünk, mint általában: az Egyesült Államok másik feléig, a pennsylvaniai Canonsburgbe.

Ezúttal komolyan csinálták. Még le is ültettek minket, és előre bejelentették, amitől rögtön más színben tűnt fel a dolog. Még költöztető autót is béreltünk. Emlékszem, hogyan szuszakoltuk be az ágyakat, a zöld kanapét, anyám porcelánmadarait és azt a dohányszasztalt, amin Morgan betörte a fejét. Amikor végeztünk a

pakolással, úgy nézett ki, hogy nem marad nekünk elég hely a vezetőfülkében. Anyám csak félig viccelt, amikor azt pedzegette, hogy leülhetnek az anyósülés előtti padlólemezre a lábához. Én készpénznek vettem az ajánlatot. Vicces volt odalent: leterítettem egy takarót és egy nyakpárnát, majd berendeztem a magam kis barlangját. Nagyon hosszú út volt, amit csak még hosszabbá tett egy hóvihar, ami olyan komolynak bizonyult, hogy apámnak félre kellett húzódnia, mert nem látta az utat. Rám ott lent jött a meleg, így kényelemben és biztonságban éreztem magam a kis kuckómban.

Canonsburg kulturálisan nagyon különbözött Új-Mexikótól vagy Kaliforniától. Nemcsak a kiejtésünk lógott ki a sorból, de még bizonyos szavakat is máshogy mondtunk. (Anyám tájszólása mindig is iszonyú erős volt. Morgan haláli jól utánozza a burritó rendelős, „jú nagy kólát kérnék mög egy brítót” mondatát.) Ez különösen Morgannek jelentett problémát, aki sokkal visszahúzódbb volt nálam, és sokszor sajnos ki is pécézték. Én ennél keményebb és szívósabb voltam. Azt a túlélési stratégiát folytattam, hogy minden egyes új helyzetet nyomozóként értékelek: hogyan működnek itt a dolgok? Mit szeretnek az emberek errefelé? Kik lehetnek a szövetségeseim? Mitől kell tartanom? Ki irányít? És persze, a legfontosabb kérdés mind közül: hogy tudnék beilleszkedni? Ez alapján próbáltam megfejteni a kódot, majd rájönni a helyes magatartásformára, végül pedig tökélyre fejleszteni azt. Ezek a készségek a későbbiekben létfontosságúnak bizonyultak.

A város egyik dombosabb részén telepedtünk le egy társasházakkal borított övezetben, ahol még egy kis tó is volt. Telente befagyott, így még korcsolyázni is tudtunk. Morgan megtanult biciklizni. Én tizenegy voltam és imádtam tornázni, és épp akkor kezdtem el serdülni is. Ölni tudtam volna érte, hogy megnőjenek végre a melleim. Minden éjszaka lefekvés előtt konkrétan ezért imádkoztam.

Nem voltam már gyerek, de anyám ragaszkodott hozzá, hogy bétiszitter vigyázzon ránk. Nem bízott bennem annyira, hogy elhiggye, egyedül is tudok vigyázni Morganre. A lány, akit felvett, az egyik osztálytársnőm – nevezzük mondjuk Coreynak – nővére volt. Corey sajnálatos módon sokkal fejlettebb és érettebb volt nálam akkoriban. Ha ájtött a nővére, duzzogva próbáltam elkerülni, és a megszégyenülésémhez Corey másnap hozzáadott még egy kicsit, amikor az egész iskolabusz füle hallatára jelentette be, hogy „Demire még mindig bétiszitter vigyáz”.

A mai napig érzem, ahogy a megaláztatás forró szégyene végigcikázott a testemen. Iszonyú dühös voltam, hogy anyám ilyen helyzetbe hozott. Hogy így kibabrált velem. Annyira védtelennek és sebezhetőnek éreztem magam, hogy azt hittem, belehalok.

Nem hagyhattam, hogy a canonsburgi általános iskolában tett rövid vendégszereplésemet ez az incidens határozza meg. Nekem aztán nem volt szükségem bétiszitterre: nekem pasira volt szükségem.

Ki is választottam a leghelyesebb srácot az osztályból: egy kék szemű borzas szőkét, Rydert. Nem sokkal azután kézen fogva, diadalittasan parádéztam vele végig az iskolán. Egész jó érzés volt – legalábbis egy ideig.

Amíg a szokásos, lányos kiskamasz dolgokkal foglaltam le magamat, a szüleim szép lassan kifordultak önmagukból. Már sosem tudom meg, mi volt a kiváltó ok, ami elindította őket a lejtőn, de azon a nyáron kezdtek szétesni körülöttünk a dolgok.

Egyik este apám, miközben a konyhában éppen a szokásos hatos pakk sörét kortyolgatta szép egymásutánban James Taylor zenéje mellett, úgy döntött, megtisztítja a fegyverét. Emlékszem, hogy nézett ki aznap éjjel: amikor ivott, kancsal szeme még inkább félreállt, és mintha minden mozdulata eltompult volna. Az arca pedig

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kifejezéstelenné vált. Nem tűnt fel neki, hogy maradt egy golyó a tárban. Amikor elsült a fegyver, a golyó lyukat ütött a falba, és súrolta a homlokát. Mindenütt vér volt. Miután eltüntette a nyomokat, anyám megpróbálta poénosra venni a történeteket, bár biztosra veszem, hogy a lelke mélyén halálra rémült. A mai napig képtelen vagyok elhinni, hogyan vehet elő valaki egy töltött fegyvert részegen egy olyan házban, ahol gyerekek is élnek.

Egy másik éjjel, még akkor tavasszal, kétségbeesett hangokra és nagy felfordulás zajaira ébredtem. Bebotorkáltam a szüleim hálószobájába, ahol anyám az ágyon fetrengve zokogott, miközben apám próbálta lefogni. Az ágy mellett megláttam egy sárga pirulákkal teli üveget.

– Segíts már! – üvöltött rám apám, amikor meglátott a küszöbön ácsorogva.

Öntudatlan révületben léptem feléjük, és képtelen voltam értelmezni a szemem előtt lejátszódó folyamatot: anyámat, ahogy épp próbálja megölni magát. Valahol mélyen viszont tökéletesen tisztában voltam a helyzettel.

A következő dolog, amire emlékszem, hogy az ujjaimmal – egy gyermek apró ujjával – bányászom ki anyám szájából a tablettákat, amiket próbált lenyelni. Apám kipeckelve tartotta a száját, és mondta, mit kell tennem. Valami akkor kisiklott: mélyen és visszafordíthatatlanul. A gyermekkorom ezzel véget ért. A legutolsó reménysugara is elhalványult annak, hogy számíthatok a szüleimre. Abban a pillanatban – ujjaimmal az öngyilkos hajlamú anyám szájában, aki úgy vergődött a kezeink között, mint valami vadállat, és apámmal, aki üvöltve adta az utasításokat – átalakultam. Olyasvalakiből, akire a szülei legalább *próbáltak* vigyázni olyan valakivé, akitől szimplán csak elvárták, hogy asszisztáljon az éppen aktuális baklövésük nyomainak eltakarításában.